

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 160/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. marca 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Geis SK s. r. o., Trňanská 6, Zvolen, zastúpenej Advokátskou kanceláriou GABE – BB, s. r. o., Profesora Sáru 3873/44, Banská Bystrica, konajúcej prostredníctvom konateľky a advokátky JUDr. Gabriely Muránskej Matuškovcej, PhD., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41 Cob 27/2015 z 30. júna 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Geis SK s. r. o. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. septembra 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Geis SK s. r. o., Trňanská 6, Zvolen (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 41 Cob 27/2015 z 30. júna 2015 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola účastníčkou konania vedeného Okresným súdom Zvolen (ďalej len „okresný súd“) v procesnom postavení žalovanej, v ktorom sa [REDACTED] (ďalej len „žalobca“), domáhal od sťažovateľky zaplatenia sumy 132,01 € s príslušenstvom. Žalobca sa domáhal zaplatenia žalovanej sumy na tom skutkovom základe, že na základe mailovej objednávky prenajal sťažovateľke vysokozdvižný vozík (ďalej aj „predmet nájmu“) za vopred dohodnutú cenu za prenájom na dobu približne 1 mesiac, pričom sťažovateľka žiadala o dodanie predmetu nájmu do svojej pobočky v Nitre. Žalobca predmet nájmu sťažovateľke riadne dopravil a prenajal, za riadne vykonanú službu vystavil sťažovateľke faktúru, ktorá bola zo strany sťažovateľky uhradená len čiastočne, a to v sume zodpovedajúcej dohodnutému nájomnému. Nárok uplatnený žalobou predstavoval cenu prepravy predmetu nájmu, ktorú sťažovateľka odmietla uhradiť. Okresný súd rozhodol o návrhu žalobcu rozsudkom sp. zn. 11 Cb 12/2014 zo 14. novembra 2014 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), ktorým zaviazal sťažovateľku zaplatiť žalobcovi sumu 75,92 € s 9,50 % úrokom z omeškania ročne od 6. augusta 2013 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti návrh žalobcu zamietol. Proti výroku rozsudku okresného súdu, ktorým bola sťažovateľka zaviazaná zaplatiť žalobcovi sumu 75,92 € s príslušenstvom, podala sťažovateľka odvolanie. O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom, ktorým rozsudok okresného súdu v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil.

3. Sťažovateľka je toho názoru, že napadnutým rozsudkom krajského súdu bolo porušené jej právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie garantované v čl. 6 ods. 1 dohovoru „*takým významným spôsobom, že takéto porušenie nadobúda... ústavný rozmer*“.

4. Sťažovateľka v odôvodnení sťažnosti okrem iného uviedla:

«Z odôvodnenia rozsudku prvostupňového súdu (s ktorým odôvodnením sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil) vyplýva, že podľa názoru prvostupňového súdu došlo medzi účastníkmi okrem uzavretia nájomnej zmluvy aj k uzavretiu ďalšieho záväzkového vzťahu, ktorý prvostupňový súd vyhodnotil ako zasielateľskú zmluvu v zmysle ust. § 601

Obchodného zákonníka, ktorej predmetom bolo zabezpečenie prepravy prenajatého vysokozdvížného vozíka z prevádzky navrhovateľa do prevádzky sťažovateľa. Podľa názoru prvostupňového súdu nebolo ničím preukázané, že súčasťou ceny nájmu 450 EUR za mesiac bola aj cena prepravy. Prvostupňový súd vyhodnotil objednávku sťažovateľa (v ktorej bol objednaný nájom predmetu nájmu, s miestom dodania na konkrétnej adrese) ako objednávku obstarania prepravy predmetu nájmu, bez dohodnutej odplaty za takto uskutočnené obstaranie prepravy predmetu nájmu. Prvostupňový súd uviedol, že nie je daný dôvod, aby navrhovateľ znášal náklady spojené s prepravou vysokozdvížného vozíka, ktorého dodanie si objednal sťažovateľ.

... Z rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že tento posúdil právny vzťah medzi sťažovateľom a navrhovateľom ako vzťah z nájomnej zmluvy, a v časti prepravy vysokozdvížného vozíka ako vzťah zo zasielateľskej zmluvy. Podľa názoru sťažovateľa sa všeobecné súdy natoľko odchýlili od znenia príslušných ustanovení, že sa tým zásadne popreli ich účel a význam, nakoľko sa žiadnym spôsobom nezaoberali principiálnou námietkou sťažovateľa, v zmysle ktorej, v prejednávanom prípade nevznikol žiadny ďalší záväzkový vzťah medzi účastníkmi (okrem vzťahu nájomného), nakoľko preprava predmetu nájmu do konkrétneho miesta (zmluvne dohodnutého miesta plnenia) predstavovala len splnenie základnej zmluvnej povinnosti navrhovateľa, a to splniť si svoj záväzok (odovzdať predmet nájmu do užívania sťažovateľovi v zmluvne dohodnutom mieste) v zmysle ust. § 335 v spojitosti s ust. § 336 Obchodného zákonníka.

... aby došlo k riadnemu splneniu povinnosti navrhovateľa (ako prenajímateľa) odovzdať predmet nájmu sťažovateľovi, musí byť tento predmet nájmu odovzdaný sťažovateľovi:

- a) v stave spôsobilom na dohodnuté užívanie (§ 664 Občianskeho zákonníka),
- b) v určenom mieste (§ 335 a 336 Obchodného zákonníka),
- c) v určenom čase (§ 340 Obchodného zákonníka).

To znamená, že len kumulatívne splnenie vyššie uvedených skutočností má za následok zánik záväzku navrhovateľa (ako prenajímateľa) odovzdať predmet nájmu sťažovateľovi (ako nájomcovi) riadne a včas. Nakoľko bolo miesto plnenia dohodnuté v zmluve ([REDACTED]), je podľa názoru sťažovateľa nepochybné, že až dodaním predmetu nájmu do zmluvne určeného miesta bol predmet nájmu odovzdaný

sťažovateľovi riadne (§ 336 Obchodného zákonníka). Všeobecné súdy sa však žiadnym spôsobom nezaoberali otázkou miesta plnenia, a ani ju bližšie neskúmali, a to aj napriek tomu, že jej vyriešenie predstavuje základ pre správne právne posúdenie predmetného sporu... Podľa názoru sťažovateľa, konštatovanie odvolacieho súdu, že „z predmetnej objednávky sťažovateľa nijako nevyplýva, že by cena nájmu zahrňovala aj cenu prepravy“, je bez akéhokoľvek bližšieho zdôvodnenia svojho právneho názoru arbitrárne a nepreskúmateľné, keďže z odôvodnenia rozhodnutia tak prvostupňového, ako aj odvolacieho súdu žiadnym spôsobom nevyplývajú žiadne právne úvahy súdov vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že dodaním predmetu nájmu do zmluvne dohodnutého miesta si navrhovateľ len plnil svoju zmluvnú povinnosť dodať predmet nájmu riadne.

... Nakoľko pre prípad vrátenia veci nebolo zmluvne dohodnuté miesto, spravuje sa miesto plnenia (pre prípad vrátenia veci) ustanovením § 336 Obchodného zákonníka, t.j. dlžník (v tomto prípade nájomca) je povinný plniť záväzok vrátiť predmet nájmu veriteľovi (t.j. prenajímateľovi) v mieste, kde mal nájomca v čase uzavretia zmluvy sídlo, resp. v mieste závodu alebo prevádzkarne. Nakoľko sa predmet nájmu nachádzal na prevádzke odporcu na adrese [REDAKOVANÉ], bolo povinnosťou prenajímateľa prevziať predmet nájmu v zákonom stanovenom mieste plnenia, ktorým bola prevádzka sťažovateľa na adrese [REDAKOVANÉ].

To znamená, že v prípade dodania predmetu nájmu bolo povinnosťou prenajímateľa dodať na svoje náklady predmet nájmu do zmluvne určeného miesta plnenia na adrese [REDAKOVANÉ], a v prípade prevzatia veci bol prenajímateľ povinný vec prevziať v zákonom stanovenom mieste plnenia, ktorým bola prevádzka sťažovateľa na adrese [REDAKOVANÉ]. Zo žiadneho ustanovenia právneho predpisu však podľa sťažovateľa nevyplýva, že by bolo povinnosťou sťažovateľa (ako nájomcu) znášať akékoľvek náklady prenajímateľa, ktoré sú spojené s jeho povinnosťou odovzdať a následne prevziať predmet nájmu v mieste plnenia (či už dohodnutého, alebo stanoveného zákonom).

... Podľa názoru sťažovateľa, prvostupňový, ako aj odvolací súd neprípustným spôsobom preniesol dôkazné bremeno na sťažovateľa, keď v odôvodnení uvádza, že ničím nebolo preukázané, že súčasťou ceny nájmu 450 EUR za mesiac bola aj cena prepravy. V tejto súvislosti sťažovateľ uvádza, že dôkazné bremeno preukázania skutočnosti, že medzi stranami vznikol ďalší záväzkový vzťah, preukázať jeho obsah ako aj splnenie podmienok

dôvodnosti tohto nároku, spočíva primárne na navrhovateľovi. To znamená, že nebolo povinnosťou sťažovateľa preukazovať, že súčasťou ceny nájmu bola aj doprava predmetu nájmu do zmluvne určeného miesta plnenia, ale bolo povinnosťou navrhovateľa preukázať, že tomu tak nebolo...

Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukazuje na obchodné zvyklosti medzi navrhovateľom a sťažovateľom, konkrétne na faktúru č. 13010030, ktorou účtoval navrhovateľ sťažovateľovi predchádzajúci nájom ako aj prepravu, ktorú faktúru sťažovateľ aj uhradil. Sťažovateľ na pojednávaní dňa 10.10.2014 uviedol, že išlo o jeden jediný prípad, kedy účtoval navrhovateľ sťažovateľovi prepravu v súvislosti s nájomom vysokozdvížneho vozíka (a navrhovateľ uvedenú skutočnosť nepoprel). Vzhľadom na uvedené nie je možné hovoriť o akejkoľvek ustálenej obchodnej zvyklosti, nakoľko išlo o jediný prípad, ktorý navyše vznikol na základe osobitného zmluvného vzťahu medzi navrhovateľom a sťažovateľom (t.j. v danom prípade skutočne došlo k dohode týkajúcej sa prepravy a výšky jej ceny). Podľa názoru sťažovateľa tak nielen že nie je možné hovoriť o akejkoľvek obchodnej zvyklosti, ale akákoľvek obchodná zvyklosť (aj keby bola preukázaná) nemôže mať prednosť pred zmluvnými dojednaniami medzi zmluvnými stranami. Z uvedeného dôvodu považuje sťažovateľ poukaz na akúkoľvek obchodnú zvyklosť za nedôvodnú.»

5. Odvolávajúc sa na uvedenú argumentáciu sťažovateľka považuje napadnuté rozhodnutie krajského súdu za arbitrárne a nepreskúmateľné, a tým zasahujúce do jej označených práv.

6. Na základe uvedeného sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, napadnutý rozsudok krajského súdu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a prizná jej úhradu trov právneho zastúpenia v sume 355,73 €.

7. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

9. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

10. Predmetom sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu sp. zn. 41 Cob 27/2015 z 30. júna 2015, ktorým krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutej časti ako vecne správny.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

12. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (obdobne napr. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 24/2010).

13. Podstatou sťažnosti je nesúhlas sťažovateľky s právnym názorom krajského súdu, ktorý sa podľa názoru sťažovateľky pri posúdení právneho vzťahu medzi žalobcom a sťažovateľkou natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení právnych predpisov, že tým zásadne poprel ich účel a význam. Sťažovateľka považuje napadnuté rozhodnutie krajského súdu za arbitrárne a nepreskúmateľné aj z dôvodu, že krajský súd sa podľa nej nevysporiadal s jej principiálnou námietkou, v zmysle ktorej medzi účastníkmi konania nevznikol okrem nájomného vzťahu žiadny ďalší záväzkový vzťah, pretože dodaním (prepravou) predmetu nájmu do zmluvne dohodnutého miesta si žalobca len plnil svoju zmluvnú povinnosť dodať predmet nájmu riadne.

14. Poukazujúc na svoju stabilizovanú judikatúru ústavný súd zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie

alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

15. Prvoradou úlohou ústavného súdu je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („iura novit curia“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (mutatis mutandis napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06). V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

16. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

17. Z napadnutého rozsudku vyplýva, že ním krajský súd potvrdil podľa § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutej časti ako vecne správny, pričom svoj právny záver odôvodnil takto:

„Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že navrhovateľ sa návrhom doručeným okresnému súdu dňa 12. 12. 2013 domáhal voči odporcovi zaplata sumy 132,01 eur s úrokom z omeškania, pretože na základe emailovej objednávky prenajal odporcovi vozík za dohodnutú cenu za prenájom vozíka, a to 450,--eur bez DPH na dobu 1 mesiac s tým, že odporca požiadal o dodanie vozíka do jeho pobočky v Nitre. Navrhovateľ odporcovi riadne vozík prenajal. Za vykonanú službu - Prenájom vozíka aj s dopravou vystavil odporcovi faktúru na sumu 672,--eur, z ktorej odporca uhradil navrhovateľovi dňa 14. 11. 2013 sumu 540,--eur.

Z predmetnej objednávky odvolací súd zistil, že odporca si u navrhovateľa objednal prenájom vysokozdvížneho vozíka na dobu cca 1 mesiac v dohodnutej cene 450,--eur bez DPH. Miesto určenia je pobočka v [REDAKOVANÉ]. Vo vystavenej faktúre navrhovateľ za prenájom vysokozdvížneho vozíka fakturoval navrhovateľovi dohodnutú sumu 450,--eur bez DPH, 540,--eur s DPH a to za prenájom od 19. 6. 2013 do 18. 7. 2013 a za prepravu vysokozdvížneho vozíka mu fakturoval sumu 110,--eur bez DPH, t. j. 132,--eur s DPH.

Odporca v odvolaní aj v konaní pred prvostupňovým súdom namietal, že medzi účastníkmi konania došlo k uzatvoreniu nájomnej zmluvy podľa ust. § 663 Obč. zák., zároveň poukazoval na ust. § 335 a 336 Obch. zák. a tvrdil, že miestom dodania predmetu nájomnej zmluvy bola adresa [REDAKOVANÉ] a teda až dodaním predmetu nájmu na uvedenej adrese si navrhovateľ splnil svoju zmluvnú povinnosť prenechať nájomcovi vec na užívanie, čím mu vzniklo výlučne zmluvne dohodnuté nájomné vo výške 450,--eur bez DPH.

Podľa ust. § 663 Obč. zákonníka nájomnou zmluvou prenajímateľ prenecháva za odplatu nájomcovi vec, aby ju dočasne (v dojednanej dobe) užíval alebo z nej bral aj úžitky.

Podľa ust. § 671 ods. 1 Obč. zák. nájomca je povinný platiť nájomné podľa zmluvy, inak nájomné obvyklé v čase uzavretia zmluvy s prihliadnutím na hodnotu prenajatej veci a spôsob jej užívania.

Okresný súd správne zistil, že medzi účastníkmi konania došlo k uzavretiu nájomnej zmluvy, predmetom ktorej bol nájom vysokozdvížneho vozíka. Odvolací súd sa s názorom okresného súdu, že medzi účastníkmi konania nebola cena za vykonanú prepravu dojednaná stotožnil. Dojednaná bola len výška nájmu za prenajatie vysokozdvížneho vozíka na dobu cca 1 mesiac, čo doslovne vyplýva z predmetnej objednávky odporcu. V konaní bolo preukázané, že navrhovateľ nemá v predmete podnikateľskej činnosti zabezpečenie dopravy. Samotný navrhovateľ potvrdil, že si na prepravu vysokozdvížneho vozíka zo svojho sídla musel objednať prepravnú spoločnosť na prepravenie tohto vysokozdvížneho vozíka na adresu [REDAKOVANÉ], teda na miesto, na ktoré žiadal doručiť vysokozdvížny vozík odporcu. Podľa názoru odvolacieho súdu bola dohodnutá cena výlučne cenou za prenájom vozíka na 1 mesiac, čo vyplýva z predmetnej objednávky aj z faktúry. Správne potom okresný súd vychádzal pri cene prepravy vysokozdvížneho vozíka z obvykle fakturovanej sumy účtovanej navrhovateľovi treťou osobou, t. j. spoločnosťou [REDAKOVANÉ], ktorá faktúra sa nachádza v súdnom spise.

V neposlednom rade odvolací súd poukazuje na obchodné zvyklosti medzi navrhovateľom a odporcom vyplývajúce napr. z faktúry č. 13010030 z 25. 1. 2013, ktorá sa nachádza na č. l. 39 súdneho spisu, z ktorej je zrejmé, že navrhovateľ fakturoval odporcovi prenájom vysokozdvížneho vozíka od 21. 1. 2013 do 25. 1. 2013 v cene bez DPH 75,--eur, s DPH 90,--eur a samostatne fakturoval aj prepravu vysokozdvížneho vozíka v cene bez DPH 110,--eur, s DPH 132,--eur, teda v tej istej sume, ako fakturoval prepravu vysokozdvížneho vozíka aj v žalovanej faktúre, ktorá je predmetom konania. Súčasťou spisu je aj doklad o tom, že odporca navrhovateľovi sumu vo výške 220,--eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 17,64 eur uhradil. Je teda nesporné, že aj v minulosti si navrhovateľ u odporcu účtoval okrem nájomného aj prepravu vysokozdvížneho vozíka, takúto cenu za prepravu odporca uhradil, preto podľa názoru odvolacieho súdu navrhovateľ má nárok na cenu prepravy, ktorú mu okresný súd ustálil v sume 75,92 eur. Z predmetnej objednávky odporcu nijako nevyplýva, že by cena nájmu v sebe zahrňovala aj cenu prepravy.“

18. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že sťažnostná argumentácia sťažovateľky nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu.

Ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

19. Krajský súd v odvolacom konaní dospel k záveru o vecnej správnosti odvolaním napadnutej časti rozsudku okresného súdu, ktorou bola sťažovateľka zaviazaná na zaplatenie sumy 75,92 € s príslušenstvom. Krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku stotožnil s právnym posúdením veci okresným súdom, keď nárok žalobcu považoval za nárok zo zasielateľskej zmluvy, pričom vzhľadom na neexistenciu dohody účastníkov o cene za vykonanú prepravu vychádzal z obvykle fakturovanej ceny účtovanej žalobcovi treťou osobou. Krajský súd z predmetnej objednávky aj zo žalobcom vystavenej faktúry považoval za preukázané, že dohodnutá cena bola výlučne len cenou za prenájom, a preto ak sťažovateľka tvrdila, že tomu tak nebolo, bola povinná v konaní preukázať opak. Preto nemožno prisvedčiť námietke sťažovateľky, že krajský súd „*neprípustným spôsobom preniesol dôkazné bremeno na sťažovateľa*“.

20. Podľa názoru ústavného súdu neobstojí ani námietka sťažovateľky, že medzi účastníkmi konania nevznikol okrem nájomného vzťahu žiadny ďalší záväzkový vzťah a že dodaním predmetu nájmu do zmluvne dohodnutého miesta si žalobca len plnil svoju zmluvnú povinnosť dodať predmet nájmu riadne. Z nájomného vzťahu prenajímateľovi vzniká povinnosť „prenechať“ predmet nájmu na dočasné užívanie nájomcovi, pričom uvedenej povinnosti prenajímateľa korešponduje povinnosť nájomcu zaplatiť za prenechanie veci do užívania odplatu (nájomné). Inak povedané, pojmovým znakom nájmu nie je dodanie (preprava) predmetu nájmu, a preto prenajímateľovi z nájomného vzťahu nevyplýva povinnosť dodať predmet nájmu nájomcovi. Preto ak v posudzovanom prípade si sťažovateľka objednala vysokozdvížny vozík na svoju prevádzku, bola povinná okrem nájomného (odplaty za užívanie) uhradiť aj cenu prepravy. Ústavný súd sa preto stotožnil s krajským súdom prezentovaným právnym názorom, podľa ktorého *medzi účastníkmi okrem uzavretia nájomnej zmluvy došlo aj k uzavretiu zasielateľskej zmluvy v zmysle § 601 Obchodného zákonníka, predmetom ktorej bolo zabezpečenie prepravy predmetu nájmu do*

zmluvne dohodnutého miesta. Na správnosti uvedeného záveru nič nemení ani skutočnosť, že odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na predošlú prax účastníkov konania, ktorú nesprávne označil ako „obchodné zvyklosti“, keďže v zmysle ustanovenia § 266 ods. 3 Obchodného zákonníka sa pri výklade vôle zmluvných strán zohľadní aj prax, ktorú strany medzi sebou zaviedli.

21. Ústavný súd preto konštatuje, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu nemožno považovať za arbitrárne či nepreskúmateľné. Napadnutý rozsudok (nadväzujúci na dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, z ktorých nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty či zmyslu.

22. Čo sa týka námietky sťažovateľky o nevysporiadaní sa krajského súdu s jej principiálnou odvolacou námietkou, ktorú v konaní uplatnila, ústavný súd poukazujúc na citovanú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku konštatuje, že krajský súd sa námietkami sťažovateľky (uvedenými v jej odvolaní) zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Odôvodnenie jeho rozhodnutia spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia, pretože jasne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia vo veci sťažovateľky. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozsudku, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

23. Keďže napadnutý rozsudok krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnený na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti namietaného rozhodnutia. Aj stabilná

rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

24. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a obsahom základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

25. V dôsledku odmietnutia sťažnosti bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. marca 2016